

הוכשרו הקדשים להיקרב [וכאילו היה כתוב "איש מכל זרעכם אל הקדשים אשר יקרב"] חייבים על אכילתם בטומאת הגוף, וכמו שמפורש בפסוק הבא אחריו, "וטומאתו עליו", חייב כרת.

הא כיצד? (329) כל דבר שיש לו מתירין, אינו חייב עד שיקרבו מתירין. וכל דבר שאין לו מתירין, אינו חייב עד שיקדש בכלי (330).

ושם בגמרא במסכת זבחים למדים נותר (331) מטמא.

ולכאורה משמע מלשון "יקרב", שאף טמא הנוגע בקדשים (327) חייב כרת.

אמר רבי אלעזר: וכי יש נוגע שהוא חייב? הלא אינו חייב אלא אם אכל, כמו שנאמר [שם בפסוק הבא] "איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב, בקדשים לא יאכל"?

אם כן, למה נאמר "אשר יקרב"? לומר לך, שאינו חייב עד שיוכשר ליקרב. (328)

וכך אמרה התורה, "אשר יקרב", רק כאשר

הדרן עלך חטאת העוף

[אף על פי ששניהם נקראים "דבר שאין לו מתירין"]. וטוען שיתכן לומר, שהגדרת דין הראשון היא "דבר שאין לו מתירין להקרבה", שהרי נלמד מ"אשר יקרב", ואילו הגדרת דין השני היא "שאיין לו מתירין למזבח", שהרי נלמד משלמים, "כהרצאת כשר כן הרצאת פסול", ושם הרצאת הדם היא על המזבח.

והנפקא מינה הוא, בדבר שאין לו מתירין בהקטרה על גבי המזבח, ויש לו מתירין להקרבה! והוא, הלבונה הבאה עם המנחה, שדינה להיקמץ מעל המנחה, ואסור לקמצה לפני קמיצת קומץ המנחה, ומותר להעלותה על המזבח לפני הקטרת הקומץ [מנחות יג ב]. ואם כן, יוצא דבר חדש, שלגבי חיוב נותר וטמא התלוי באין לו מתירין להקרבה, וכיון שללבונה יש לו מתירין להקרבה, לא יתחייב על נותר וטמא בנתינה בכלי שרת עד שיקמץ קומץ המנחה. ואילו לגבי פטור פיגול, התלוי באין לו מתירין להקטרה, וכיון שאכן אין לו מתירין להקטרה, פטור לגמרי מדין פיגול. ואם כן, צריך לומר שהמשנה מדברת דוקא בלבונה הבאה בפני עצמה.

327. אשר יקרב משמע נגיעה. כמו שנאמר [ויקרא יא] "כי יגע" ומתרגמין "ארי יקרב". המיוחס לרש"י. ועיין רש"י על התורה בשם הגמרא במסכת זבחים, שנדרש מדרשה אחרת.

328. גירסת השיטה מקובצת.

329. משמע מדברי התוס' שפירשו [או גרסו] פירוש אחר.

330. בגמרא מנחות הגירסא: יש לו מתירין, משיקרבו מתירין, אין לו מתירין, משיקדש בכלי.

331. סיכום: דבר שאין לו מתירין שונה מיש לו מתירין בשני דינים.

האחד, דבר שאין לו מתירין, הוכשר לחיוב נותר וטמא משעת הכנסתו לכלי, ואילו דבר שיש לו מתירין משעה שקרבו מתיריו.

והשני, דבר שאין לו מתירין, אין בו פיגול כלל. ודבר שיש לו מתירין יש בו חיוב כרת על אכילת פיגול משעה שקרבו מתיריו.

השפת אמת, מצא הבדל במושגי שני הדינים